

SV. GABRIEL POSSENTI,
VZOR A OCHRÁNCE MLÁDEŽE
V NYNĚJŠÍ DOBĚ.

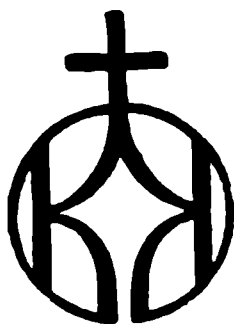

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

S V. G A B R I E L P O S S E N T I,
V Z O R A O C H R Á N C E M L Á D E Ž E V N Y N Ě J Š Í D O B Ě.

D N E 27. Ú N O R A.

* 1838   † 1862

P R A H A.

N A K L A D A T E L S T V Í K R O P Á Č & K U C H A R S K Ý.

1933.

»B O J O V N Í C I B O Ź Í«
N A P S A L V Á C L A V K R O N U S .

SEŠIT 5.

S V. G A B R I E L P O S S E N T I,
V Z O R A O C H R Á N C E M L Á D E Ž E V N Y N Ě J Š Í D O B Ě .

»Povím vám novinu,« pravil jednou r. 1856 svým žákům profesor jesuitského gymnasia ve Spoletu. »Náš tanečník vstoupil do kláštera pasionistů!« — »Kdo by to do Possentiho řekl,« žasli nad tou zprávou studenti. »Ten tam jistě nevydrží!« Druh jejich však jako pasionista vyspěl zakrátko v takové ctnosti, že církev sv. r. 1920 ho prohlásila za svatého.

V klášteře měl světec ten jméno Gabriel Matky Boží bolestné, kdežto dříve se jmenoval František Possenti. Narodil se 1. března 1838 v Assisi. Měl 12 sourozenců. Otec jeho byl soukromým úředníkem, jemuž se dobře vedlo. Chtěje dětem svým umožniti studie, přijal později místo ve Spoletu. Tam zemřela zbožná jeho manželka. On však byl též velmi zbožný. O děti své měl velikou péči, vychovává je v bázni Boží a nabádá je k pracovitosti a k životu opravdu křesťanskému.

František chodil do obecné školy ke školským

bratrům. Gymnasium studoval u jezuitů. Všude se těšil velké oblibě proto, že byl ke každému velmi přívětivý. Učení šlo mu dobře, poněvadž byl bystrý a velmi pilný. Jsa však náchylný k hněvu, dal se často se svými druhy do hádky. Došlo k tomu zpravidla v tom případě, když někdo se proti němu postavil. Potom obvykle trpce želel toho, že se unáhlil.

Ale František upadal i v jiné nebezpečí. Bývalo mu totiž rozkoší stýkati se s lidmi lehkomyslnými a oddávati se všelijakým vyražením. Pro svou veselou mysl a jemnou pozornost ke každému byl všude vážen. Jsa nemálo nad těmi úspěchy hrd, přičiňoval se seč byl, aby o oblibu u svých domnělých přátel nepřišel.

Nejsa zkušený světa, ohlížel se příliš na lidi, kteří mu lichotili. Chtěje se líbiti všem, dbal úzkostlivě o to, aby měl vždy šaty, boty, účes a nákrčník podle nejnovější módy. Propadal vůči hledě ješitnosti, aniž si toho byl vědom.

S velkým zalíbením čítal romány napínající mysl a byl mimo to velký milovník divadla a hlučných honů, kterých se zpravidla účastnil se svým otcem. Zejména do tance býval jako divý, takže mu přezdívali tanečník.

František, přes to, že se pachtil mnohdy i bez rozmyslu po radovánkách, přece nezpustl úplně. Nikdy své cti a náboženskému přesvědčení ne-

zadal a s lidmi zhýralými spolků nemíval, naopak štítil se jich jako prašivých ovcí, jsa pamětliv slov svého otce, který ho vždy před nimi důtklivě varoval.

Ve svých zásadách byl sice pevný, přes to přese všechno zahrával si povážlivě s ohněm, neboť z častých a čilých styků s lehkomyšlnými kamarády mohl vzíti jednou na své duši velkou škodu. Bůh však ve své prozřetelnosti dopustil naň nemoc, aby ze svého opojení vystřízlivěl.

Byla to nemoc těžká. Zdálo se, že z ní nevyvázne. František, jsa si toho nebezpečí vědom, zavázal se Bohu slibem, že se stane řeholníkem, když zůstane na živu. Když však se mu za nějaký čas ulevilo, počal se zase zanášeti pošetilými myšlenkami.

Zanedlouho potom navštívila ho opět těžká nemoc. František učinil po druhé Bohu slib, že vstoupí do některé přísné řehole, když vyvázne zdráv. Okřál pak vskutku jakoby zázrakem brzy na těle, ale slib splniti otálel. Počal se naopak znovu honiti za radovánkami, zakládaje si nemálo na tom, že obrací na sebe tím větší pozornost v celém městě.

Otec nedal na Františka nikdy dopustiti a proto, když se pozdravil, měl z toho takovou radost, že mu nejen povoloval ve všem, nýbrž

že sám jej často vodil do divadla, ba dokonce pracoval úsilovně k tomu, aby František oblíbil si dívku, bohatou a krásnou, s jejímiž rodiči pěstoval k tomu cíli přátelské styky.

František, jsa tím vším všecek opojen, byl by málem utonul v proudu všedního života, kdyby byla Panna Maria svou přímluvou u Boha nezasáhla náhle do věci. Ano, Rodička Boží přispěla mu svou účinnou pomocí, když byla duše jeho nebezpečně ohrožena.

Stalo se to při jakési slavnosti, kdy starobylý mariánský obraz, kterým se katedrála společská honosí, byl nesen ve skvělém průvodu po městě. František setkav se bezděky s tím průvodem, měl dojem, jako by Bohorodička na obraze byla naň podivně upřela svoje dobré oči a jako by mu říkala: »Svět tento není pro tebe! Neotálej a staň se řeholníkem!«

František byl tím tak dojat, že rychle uchýlil se do zášeří nejbližšího chrámu, kde duševnímu svému vzrušení ulevoval hojnými slzami. Tam se pevně rozhodl, že co nejdříve stane se řeholníkem. Zpovědník úmysl jeho schválil a poradil mu, aby vstoupil k pasionistům.

Řeholní družinu pasionistů t. j. ctitelů sv. kříže a utrpení Páně založil r. 1741 sv. Pavel z kříže. Řeholníci ti odloučení jsouce od ruchu světského, pohružují se do zbožného rozjímání

o umučení a smrti Kristově a slovy prostými a ohnivými burcuje na misiích lid z náboženské vlažnosti, poukazující mu stále a stále na nesmírnou oběť, kterou Spasitel přinesl za hříchy lidské na kříži.

Dne 10. září r. 1856 přijali pasionisté Františka Possentiho v Morovalle do noviciátu. Při obláčce dostalo se mu řeholního jména: Gabriel Matky Boží bolestné. Hned na počátku svého řeholního života poslal bývalým svým přátelům dopis, ve kterém je prosil, aby mu odpustili, že jim nedával vždycky dobrý příklad a pak dal světu výhost nadobro.

Rozkoše světské brzy oželel, maje den ode dne větší zalíbení ve věcech duchovních. Otec jeho stále pochyboval o něm, že v klášteře vydrží. Gabriel uspokojil ho těmito slovy: »Sloužití Kristu a Bohorodičce naplňuje mě nevýslovnou slastí, od níž se odtrhnouti nemohu!«

Řeholní svoje povolání bral Gabriel náramně vážně a nalézal v něm opravdové štěstí, které, setkávaje se s řeholními svými spolubratry, žáky a hosty, přenášel i na ně. Svou upřímnou zbožností, skromností a srdečností činil na každého dojem, jako by sluníčko ve vší nádheře svého jasu se mile usmívalo.

Složiv r. 1857 řeholní sliby, jal se s velikou pílí studovati filosofii. Kdekdo žasl nad jeho

důvtipem a neobyčejnou pamětí. Také ve studiu bohosloví skvěle Gabriel prospíval. Při tom cvičil se horlivě v křesťanské dokonalosti, takže vyznačoval se mnohými vzácnými ctnostmi. Zejména však skvěl se vroucí láskou k Ukřižovanému, k Božskému Srdci Páně a k Panně Marii, což církve sv. sama uznala.

Gabriel skončiv studie, těžce se rozstona na souchotiny, z nichž nebylo pomoci. Modle se zbožně k Panně Marii, skončil dne 27. února r. 1862 ve věku 23 let v Isole. Svatá Stolica ho slavnostně prohlásila za vzor a ochránce mládeže v nynější době.

Povšimnutí zajisté zasluhují následující významná jeho slova: »Kdyby lidé světští věděli, jakým mírem, pokojem a nevýslovným štěstím oplývají řeholníci ve zdech klášterních, jistě by kláštery byly zakrátko zalidněny jako města, a města by se stala hotovou pouští.«

»Člověk vidí zevnějšek, Bůh však hledí k srdci.«
(L. 16, 7.)

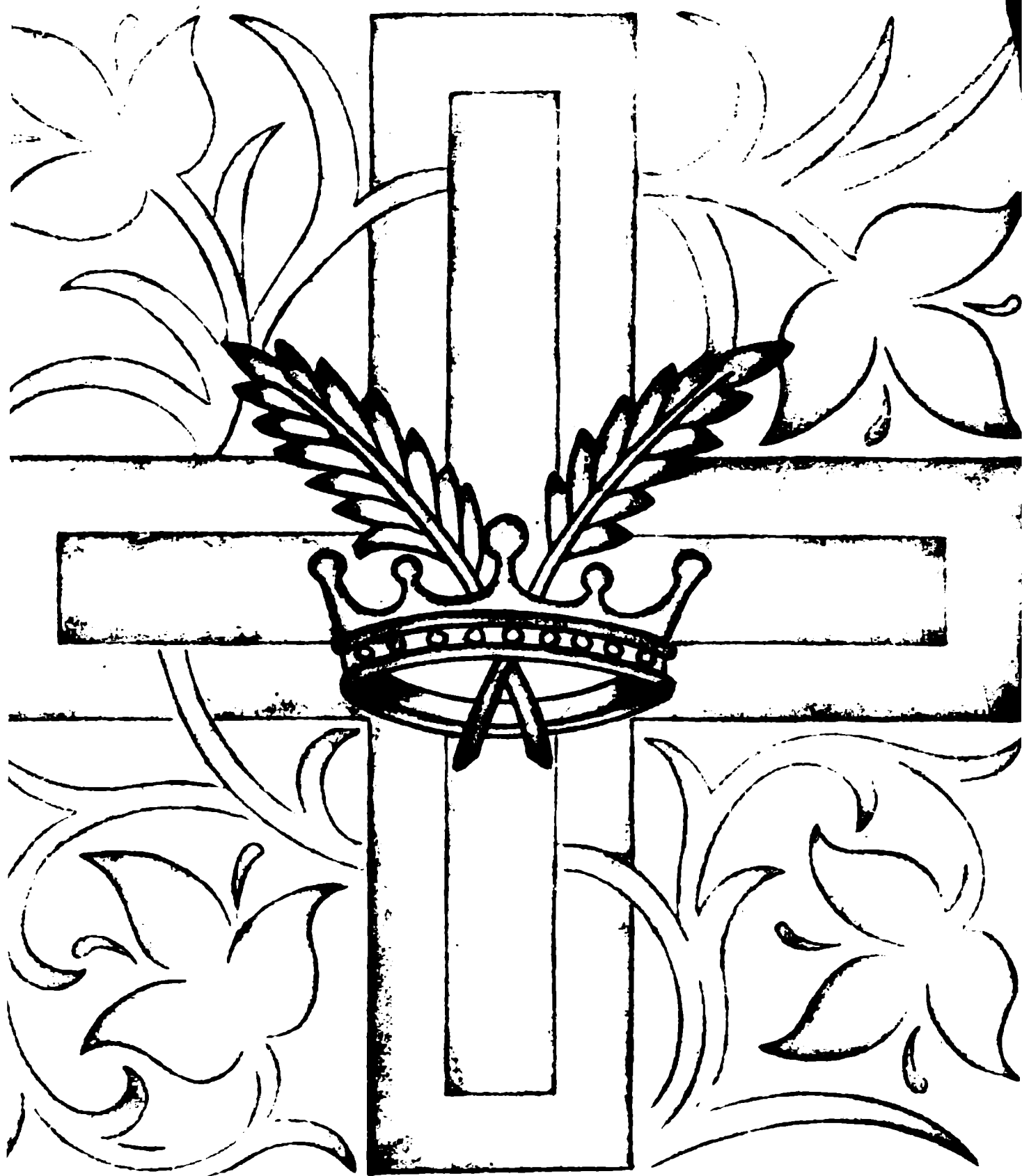
VEŠKERA F

Nihil obstat. Dr. J. Beran, c.
Vicarius generalis. Prag.

N.: 190b.

Dr. Th. Opatrný,
februarii 1933

O J O V N Í C I B O Ž

J A P S A L V Á C L A V K R O N U S

E Š I T 5

C E N A 5 0 H A L